

לאחרים שלא בב"ד ובב"ד יכולה לעכב אפילו לעצמה דאמר בכתובות (ד' צח. ושם) אלמנה ששמה לעצמה לא עשתה ולא כלום דאמר מאן שם לך משמע דבבית דין יכולה לשום וקאמרינן נמי התם ההוא גברא דאפקידו גביה כיסתא דיתמי אזל שמה לנפשיה לסוף אייקר אמר ליה מאן שם לך וי"ל דמוכרת שלא בבית דין משום חינא וגבי כיסתא דיתמי דיכול לעכב לעצמו היינו דוקא בדיעבד א"נ גבי יתמי בית דין עצמן הן המפקידים ולכך יכול לעכב לעצמו על פיהם אבל פקדון של אחרים לא והא דאמר באלו מציאות (ב"מ כח:) שם דמיהם ומניחין גבי מציאה התם ליכא חשד שהרי הוא מחזיר אבידה.

כל חמש, ר' יהודה אומר אחד חולין ואחד תרומה כל ארבע, ורבן גמליאל אומר: חולין כל ארבע, תרומה כל חמש - הויא הכרעה, אבל השתא, דאינהו לא אדכור תרומה וחולין כלל, ולא גלו דעתם שיהא שום רמז דין לחלק ביניהם - לאו הכרעה היא, אלא דעת שלישית. הכי גרסינן: ואיבעית אימא רב דאמר כי האי תנא - דקבע הלכתא כר' אלעזר בר' יהודה, דאמר: אפילו תרומה כל ארבע, ותו לא, דקתני דקבעו הלכה כמותו. תלויות - ספק טמאות ספק טהורות.

מזון שתי סעודות - ולא שלש, דכל שלש סעודות דשבת ערבית שחרית ומנחה, וערב פסח אסור לאכול מן המנחה ולמעלה.

טהורות לא ישרפו - כלל, הואיל ולא הגיע זמן לבער, ואף על פי שיש לו שיור כדי לאנשי ביתו של כהן - שמא ימצא כהנים אורחים שיאכילום, ולא נפסיד תרומה בידים, ואם לא ימצא - יאכילום למחר לכלבי כהנים, או ינטלם בלבו.

כבר בקשו ולא מצאו - כלומר: כל מה שיש לו לבקש - כבר ביקש, דהא בשבת לא יבואו אורחים, וכבר יודע ובקי הוא באותן שבעיר מי יבוא אצלו.

לנו - לשון מלון, שמא בתוך התחום לנים כהנים אורחים הלילה, ויבואו למחר.

אף לדבריים - דחיישינן לשמא, אמאי לא פלגיתו אלא בטהורות, אף תלויות לא ישרפו קודם זמנן, שמא יבוא אליהו היום או מחר קודם זמן ביעורן ויטהרם, ויאמר: לא נגע בהן טומאה, ויאכלום.

לא בערבי שבתות כו' - והיום ערב שבת, ולמחר ערב יום טוב.

מפני הטורח - שיש להן לעסוק בסעודות שבת, ויטרדו בו.

מאי לאו אפילו לאכול - בכל דבריו קבעו כמותו, ואף במה שקבע זמן האכילה עד ארבע שעות, ואפילו בתרומה.

לא לבער - הא דקבעו כמותו לא איירי באכילה, אלא בביעור, שהיו חביריו חלוקין עליו שלא יבערו טהורות עד למחר, קבעו דשורפין מערב שבת בשלשה עשר, אבל בשני - לעולם אימא לך כדי לאכול עד חמש שעות, והיא בכלל.

דיסקיאי - שתי מלות מורכבות: שני שקים, אמתחת של עור.

ונקבה עכברים - והיה נחסר, וארבעה עשר בניסן היה, וחמץ בזול, ובא לפני רבי לידע אם ימכרוהו, מפני חסרונו של מפקיד.

המתן - שמא יבא ויאכל בעליו.

חמישית - דמהשתא תו לא אכיל ליה.

אמר לו צא ומוכרן בשוק - בעוד שהוא מותר בהנאה.

לא לישראל - וכו' מאיר, והכי קאמר ליה: אי שהייתו הא שעתא - לא משכחת ישראל דזבין ליה.

נישקליה לנפשיה - ויאכלנו, ויתן דמין לבעלים, למה לו לטרוח ולילך בשוק, אחרי שנותן לו רשות למכור.

פורטין - פרוטות של נחשת שגבו לצדקה, וכשמשהין אותם מחלדות, צריך לפורטן בכסף. תמחוי - מאכל לחם ומיני מאכל שגובין לחלק.

ואין מוכרין לעצמן - שמא יחשדום שלקחום בזול.

בפירוש אמרת לן כו' - רב יוסף חלה ושכח תלמודו, ולאחר זמן כשהיה מחליף דבריו היו מזכירין אותו תלמידיו: כך לימדתנו בראשונה.

כמאן אזלא הא דרבי - שהורה למכור פקדון מפני שאבד.

אבודין - נחסרין והולכין.